

9 Δεκεμβρίου, 1989

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΜΥΛΩΝΑ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ, ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ ΚΑΙ/Ή ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η Αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 567/87)

Γενικές Αρχές Διοικητικού Δικαίου — Δέουσα έρευνα — Προνόμιο λατομείου — Άρνηση λόγω ενστάσεως άλλου προσώπου, που ήδη είχε προνόμιο λατομείου στην ίδια περιοχή — Γενική κυβερνητική πολιτική να μην εκδίδονται δύο προνόμια για την ίδια περιοχή χωρίς τη συγκατάθεση του πρώτου αδειούχου, γιατί κάτι τέτοιο μπορεί να προζαλεί προστριβές — Η ένσταση του πρώτου προνομιούχου στην παρούσα υπόθεση αποτελεί ικανοποιητική δικαιολογία της πράξεως — Η διοίκηση έχει προβεί σε δέουσα έρευνα.

5

Στην υπόθεση αυτή ο αιτών υπέβαλε αίτηση για προνόμιο λατομείου ανορύξεως αμμοχαλίκων και χαβαροχαλίκων. Η αίτηση απορρίφθηκε με την αιτιολογία ότι στην περιοχή είχε προηγουμένως δοθεί άλλη άδεια λατομείου, ο δε αδειούχος είχε ένσταση κατά της παραχωρήσεως άλλης αδειάς.

10

Ο λόγος, για τον οποίο το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την Αίτηση Ακυρώσεως, εμφανίζεται σαφώς στο πιο πάνω περιληπτικό σημείωμα.

15

Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.

20

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Χριστοδούλου ν. Υπουργείου Συγκοινωνιών και Έργων (1986) 3 Α.Α.Δ. 2243,

5

Ορικτάκο Λτδ. ν. Δημοκρατίας (1981) 3 Α.Α.Δ. 174.

Προσφυγή.

10 Προσφυγή εναντίον της άρνησης του Υπουργού Εμπορίου και Βιομηχανίας να παραχωρήσει στον αιτητή προνόμιο λατομείου της τάξης Α΄ στο χωριό Μαρί, Λάρνακα για ανόρυξη αιμοχαλίκων και χαβαροχαλίκων.

15 Ε. Ευσταθίου, για τον Αιτητή.

Ν. Χαραλάμπους, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

20 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Ανάγνωση την ακόλουθη απόφαση. Στις 21/2/87 ο αιτητής υπέβαλε αίτηση στον Υπουργό Εμπορίου και Βιομηχανίας και ζητούσε να του παραχωρηθεί προνόμιο λατομείου της τάξης Α΄ στο χωριό Μαρί, Λάρνακας, για να επιδοθεί σε λατομικές εργασίες ανόρυξης αιμοχαλίκων και χαβαροχαλίκων. Οι καθ' ων η αίτηση απέρριψαν την αίτησή του με το δικαιολογητικό πως για την περιοχή αυτή είχε ήδη δοθεί προνόμιο λατομείου πρωτύτερα στην Τσιμεντοποιία Βασιλικού Λτδ..

30 Σύμφωνα με το Άρθρο 23 του Συντάγματος το δικαίωμα της Δημοκρατίας επί των ορυγίων και μεταλλείων διαφυλάσσεται. Ειδικότερα το άρθρο 19 του Κεφ. 270 αναφέρει:

35 “19. No prospecting permit shall be granted to any person in respect of an area for which a prospecting permit is already in subsistence, but nothing in this section contained shall be deemed to apply to any prospecting permit for oil granted under the provisions of any Law in force for the time being:

40 Provided that the Governor may, if satisfied that by so doing the rights or interests of the holder of a prospecting permit in respect of the area shall not be prejudicially affected,

grant a prospecting permit in respect of the same area to any person other than such holder but for a mineral or quarry material other than that for which the subsisting permit was granted.”.

5

Με το άρθρο αυτό προνοείται πως γενικά δεν θα δίδεται προνόμιο εκμεταλλεύσεως μεταλλείου, όπου έχει εκδοθεί ήδη προνόμιο. Μόνο σε ειδικές περιπτώσεις, όταν η Κυβέρνηση ικανοποιηθεί ότι τα δικαιώματα ή τα συμφέροντα του κατόχου τέτοιου πρώτου προνομίου δεν θα επηρεάζονται, μπορεί να χορηγήσει δεύτερο προνόμιο για την ίδια περιοχή, εφόσον η εκμετάλλευση θα είναι για διαφορετικό μετάλλευμα από εκείνο για το οποίο έχει δοθεί το πρώτο προνόμιο.

10

Μετά την αίτηση του αιτητού προς τον Υπουργό Εμπορίου και Βιομηχανίας, ο Υπουργός απάντησε αρνητικά στον αιτητή με επιστολή του ημερομηνίας 21/4/87. Το περιεχόμενο της επιστολής έχει ως εξής:

15

“Αίτηση για προνόμιο λατομείου Αρ. Μ.Λ. 6840 τάξης “Α” για ανόρυξη αμμοχαλίκων-χαβαροχαλίκων σε περιοχή κοντά στο χωριό Μαρί της επαρχίας Λάρινας.

20

Αναφορικά με την αίτησή σας ημερομηνίας 21.2.1987 για την παραχώρηση του πιο πάνω προνομίου λατομείου, λυπούμαι να σας πληροφορήσω ότι, εν όψει της ένστασης της Τσιμεντοποιΐας Βασιλικού Λτδ., γιατί η περιοχή του υπό αίτηση προνομίου βρίσκεται μέσα στην άδεια της (PARCEL B 1966), ο Υπουργός Εμπορίου και Βιομηχανίας αποφάσισε όπως η αίτησή σας απορριφθεί.”.

25

30

Ο αιτητής με την παρούσα αίτησή του ισχυρίζεται πως,

(α) η απόφαση των καθ’ ων η αίτηση πρέπει να ακυρωθεί γιατί δεν έκαναν τη δέουσα έρευνα κατά πόσο πράγματι η ζητούμενη άδεια θα επηρέαζε τα συμφέροντα της Τσιμεντοποιΐας Βασιλικού, αλλά απλώς βασίστηκαν πάνω στην ένσταση της Εταιρείας αυτής,

35

(β) οι καθ’ ων η αίτηση δεν άσκησαν τη διακριτική τους εξουσία αλλά ενήργησαν δέσμιοι στη λήψη της επίδικης απόφασης βασιζόμενοι εξ ολοκλήρου πάνω στην ένστα-

40

ση της Τσιμεντοποιίας Βασιλικού, και

(γ) η απόφαση είναι ανατιολόγητη.

- 5 Οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίζονται πως ο λόγος που απέρρι-
ψαν την αίτηση του αιτητή είναι γιατί πήραν τις απόψεις της
Εταιρείας που είχε το πρώτο προνόμιο και η οποία έφερε
ένσταση. Σύμφωνα με χαραχθείσα κυβερνητική πολιτική που
10 πάντοτε ακολουθούσαν, δεν εκδίδοντο δύο προνόμια λατομεί-
ου στην ίδια περιοχή χωρίς τη συγκατάθεση του πρώτου αδει-
ούχου γιατί τούτο θα μπορούσε να προκαλέσει προστριβές
μεταξύ των. Είναι η θέση των καθ' ων η αίτηση πως έλαβαν
υπόψη και ακολούθησαν χαραχθείσα κυβερνητική πολιτική και
15 ενήργησαν μέσα στα νόμιμα πλαίσια της διακριτικής τους
εξουσίας.

- Νομίζω ότι το πρώτο θέμα που θα εξετάσω είναι κατά πόσο
έγινε η δέουσα έρευνα. Είναι φανερό ότι οι καθ' ων η αίτηση
μετά τη λήψη της αίτησης του αιτητού, σύμφωνα με τη χαρα-
20 χθείσα πολιτική τους και τα κριτήρια που έθεσαν για τη χορή-
γηση τέτοιων προνομίων, έκαμαν τη δέουσα έρευνα.

- Υπάρχει η εισήγηση πως η έρευνα είναι γενικής φύσεως και
δημιουργείται ένα κενό που σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να
25 συμπληρωθεί με αναφορά σε δεδομένα γενικής πολιτικής. Δεν
νομίζω ότι υπάρχει κενό γιατί η ένσταση και μόνο των πρώτων
προνομιούχων δημιουργεί αμέσως αντιδικία μεταξύ τους και
κάποιου άλλου που πιθανό να του εδίδετο προνόμιο.
Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι καθένας θα εκμεταλλευόταν
30 διαφορετικού είδους μετάλλευμα, εντούτοις, η ένσταση των
πρώτων προνομιούχων δικαιολογεί τους καθ' ων η αίτηση στο
εύλογο συμπέρασμά τους πως δυνατό να υπάρξουν προστρι-
βές, κάτι που είναι ανεπιθύμητο για το δημόσιο συμφέρο. Μια
προστριβή μεταξύ τους αναμφίβολα θα επηρέαζε τα συμφέρο-
35 ντα του πρώτου προνομιούχου γιατί, εφόσον είχε το προνόμιο
και διεξήγαγε τις εργασίες του χωρίς προστριβή και χωρίς
επέμβαση και χωρίς άλλου είδους παρενοχλήσεις, με τη χορή-
γηση προνομίου σε άλλο πρόσωπο είναι εύλογο να συμπεράνει
40 κανείς ότι θα επηρεάζοντο τα συμφέροντά του.

Ως προς το κατά πόσο η απόφαση των καθ' ων η αίτηση
είναι δικαιολογημένη, φυσικά από αυτή ταύτη την επιστολή

που τους εστάλη φαίνεται το δικαιολογητικό. Υπάρχει όμως και άλλο υλικό στους φακέλους που μπορεί να δείξει πόσο δικαιολογημένη ήταν η απόφαση των καθ' ων η αίτηση. Κατά τη γνώμη μου, η απόφαση είναι πλήρως δικαιολογημένη και ελήφθη μετά από κατάλληλη έρευνα. Πιστεύω πως ήτο λογικό στους καθ' ων η αίτηση να καταλήξουν στην απόφαση που πήραν καθοδηγούμενοι στην άσκηση της διακριτικής τους εξουσίας από κριτήρια τα οποία είχαν προκαθορίσει και τα οποία κριτήρια δεν είναι αντίθετα προς το Νόμο. Αντίθετα, με τα κριτήρια αυτά σκοπεύεται η καλύτερη εξυπηρέτηση των ανθρώπων εκείνων που ασχολούνται με προνόμια μεταλλείων και κατ' επέκταση το δημόσιο συμφέρο. Ο καθορισμός κριτηρίων και η θεμελίωση μιας πολιτικής από ένα αρμόδιο σώμα, συνάδουν προς την καλή διοίκηση και όχι μόνο επιτρέπεται αλλά είναι κάτι πολύ ευπρόσδεκτο. Τούτο υποστηρίζεται από τον Wade, Administrative Law, 4η Έκδοση, σελ. 312, που αναφέρει:

“..... ‘the Court is careful not to inhibit public authorities from laying down policies, since consistent administrative policies are not only permissible but highly desirable. And it is no less desirable that policies should be made public, so that applicants may know what to expect. But the policies must naturally be based on proper and relevant grounds’.”

(Βλέπε *Νέστορας Χριστοδούλου ν. Υπουργείου Συγκοινωνιών και Έργων* (1986) 3 Α.Α.Δ. 2243 στη σελ. 2250.)

Επίσης θα ήθελα να αναφέρω τί ελέγχθη σε μια παρόμοια υπόθεση από το Δικαστή Σαββίδη, *Οριγιάζο Λτδ. ν. Δημοκρατίας* (1981) 3 Α.Α.Δ. 174, στη σελίδα 185:

“As to whether any government policy ever existed, this is also clear from the material in the file and especially the submission to the Council of ministers No. 281/77, its decision dated 28.4.1977 (document No. 18), and another submission (No. 318/78) and the decision of the Council of Ministers on it, dated 20.4.78, by which all areas covered by mining or quarry permits existing at the time or at any future time were to be pronounced as closed, to enable the department concerned to make its prospectives. There is, also, finally, a report dated 7.2.1980 (under Nos 19, 20 put in by counsel for respondents

with his address) showing the progress of the government operations regarding exploitation of pentonites, during the years 1978 and 1979. The policy existed all along and it was just a matter of time as to when and how it would have been formulated. The respondents did not base their decision on facts which did not exist. The government policy or plan existed and it was within the discretion of the respondents to take it into account. In Parahatzis 'Studies on the Law of Administrative Disputes' (Μελέται επί του Δικαίου των Διοικητικών Διαφορών) 1961 edition, at p. 356 it is stated that:-

15 'Το ζήτημα της ευστόχου ή μη ασκήσεως της τοιαύτης ευχερείας δεν είναι ζήτημα νομικόν, αλλά ζήτημα πολιτικής της διοικήσεως.'

(The matter of the proper or not exercise of such power is not a matter of law, but a policy matter of the administration)."

20 Είναι φανερό, κατά τη γνώμη μου, πως οι καθ' ων η αίτηση με τη λήψη της αίτησης του αιτητή έκαμαν την αναγκαία έρευνά τους με βάση την πολιτική τους που είχε ήδη προκαθοριστεί και με κριτήρια αντικειμενικά, χωρίς η πολιτική αυτή να είναι αντίθετη προς το Νόμο και τις εξουσίες που τους δίνει ο

25 Νόμος, αφού ικανοποιήθησαν, εξήγησαν τη διακριτική τους εξουσία κατά τρόπο λογικό, χωρίς καμιά απολύτως αυθαιρεσία και ειδοποίησαν τον αιτητή σχετικά με την άρνησή τους δίδοντάς του ταυτόχρονα την αναγκαία δικαιολογία.

30 Για τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση του αιτητή απορρίπτεται χωρίς διάταγμα ως προς τα έξοδα.

*Η προσφυγή απορρίπτεται
χωρίς έξοδα.*